

Sweet Candy Fairy

ให้รักนี้มีแต่
ความหวาน

穿成大佬的小仙女

1

เขียน : ชุนเตาหาบ
แปล : พิรุณเดือนสารท

พิมพ์ครั้งที่ 1

ความสุขเล็กๆ ที่เรียกว่ารัก

穿成大佬的小仙女 1

Sweet Candy Fairy ให้รักนี้มีแต่ความหวาน 1

春刀寒

ซุนเตาฮาน

พิรุณเดือนสารท แปลา

'สอบเข้ามหา'ลัย' สามคำนี้ไม่เคยปรากฏขึ้นในแพลนชีวิตของเขามาก่อน
ไม่สิ แม้แต่แพลนชีวิตเขายังไม่มีด้วยซ้ำ อยู่ไปวันแล้ววันเล่า ไม่มีความฝัน
และไม่มือนาคต

แต่แล้วอยู่ๆ วันหนึ่งก็มีเด็กสาวคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้นในชีวิตของเขา วิ่ง
ตามหลังเขา ไม่ว่าเมื่อไหร่ก็จะส่งยิ้มหวานมาให้เขาเสมอ

เธอทำให้ชีวิตที่เสียเปล่าของเขามีเป้าหมายเป็นครั้งแรก อยากรจะเข้าใกล้เธอ
บนตารางประกาศอันดับผลการเรียนขึ้นอีกนิด ก็เพียงเท่านั้นเอง เขาไม่เคยคิดมากไป
กว่านั้น

แต่มาวันนี้สาวน้อยคนนั้นกลับบอกเขาว่าสอบเข้ามหาวิทยาลัยด้วยกันนะ
เหมือนว่าเธอจะวางแผนอนาคตที่ยาวนานกว่าอย่างจริงจังตั้งใจ และในอนาคตนั้น
ก็มีเขารวมอยู่ด้วย

คำนำ

หลังผ่านเหตุการณ์ร้ายแรงถึงชีวิต ลืมตาตื่นมาความทรงจำที่มีก็ล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องราวในอดีตชาติ ภาพฉากสุดท้ายที่ 'ซ็อง' จดจำได้คือภาพที่เธอตัดสินใจจบชีวิตของตนติดตามท่านแม่ทัพผู้เป็นที่รักไป แล้วเหตุใดเธอถึงฟื้นขึ้นมาอยู่ในโลกที่ทุกอย่างดูแปลกตา ทั้งยังสูญเสียการได้ยินและไม่สามารถพูดได้

แม้ว่าชีวิตของซ็องจะผ่านเรื่องราวแสนเศร้าและโหดร้ายมาไม่น้อย แต่โชคชะตาก็ไม่ได้ใจร้ายกับสาวน้อยคนนี้อย่างเกินไปนัก อย่างน้อยก็นำพาให้เธอได้มาพบกับใครบางคนที่ไม่ได้ตัวเธอเองยังคงคิดว่าคงไม่มีทางได้พบกันอีกแล้ว อย่าง 'ท่านแม่ทัพ' คนรักที่พรากจากโดยไม่ได้อาลัยกันในอดีตชาติ... 'จ็อง' นักเรียนมัธยมปลายปีสองที่ไม่ว่าจะมองยังไง คนคนนี้ก็เป็นที่แม่ทัพของเธอไม่ผิดแน่ แต่ชื่อของเขามาพร้อมกับข่าวเสียหายมากมาย เพียงเอ่ยถึงใครๆ ก็พากันหลบหลีกหนีหน้าด้วยความหวาดหวั่น แต่ไม่รู้ทำไมพอ 'ยายเด็กโง่' อย่างซ็องเข้าใกล้ จ็องขาใหญ่แห่งมัธยมให้เจิ้งหมายเลขหนึ่งถึงได้หันบางไปไม่เป็นทุกที

สำหรับเรื่อง 'Sweet Candy Fairy ให้รักนี้มีแต่ความหวาน' มีทั้งหมดสามเล่ม โดยในเล่มแรกนี้จะพานักอ่านทุกท่านมาทำความรู้จักกับสาวน้อยแสนน่ารักและลูกพี่หัวโจกที่ใครๆ ต่างก็กลัวเกรง การกระทำและการแสดงออกของเด็กหนุ่มสาวคู่นี้อาจจะทำให้ใครหลายคนได้หัวเราะไปกับช่วงเวลาที่มีความรักครั้งแรกขึ้นมาบ้างไม่มากนักน้อย ทั้งการได้นั่งเรียนใกล้กัน ยืนรอหน้าห้องเรียน หลังเลิกเรียน หรือไปทำการบ้านที่ร้านขนมด้วยกัน ความรู้สึกกุกกิกเหล่านี้ล้วนมีอยู่ในเล่ม... หากพร้อมแล้ว พลิกหน้าถัดไปเพื่อร่วมสัมผัสกับความน่ารักชวนให้อบอุ่นใจจากเด็กสองคนนี้ไปพร้อมๆ กันได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

ช็อง

สาวน้อยวัยมัธยมปลายปีสองผู้มีสถานะเป็น 'บุตรธิดาของผู้พลีชีพ' หลังเหตุการณ์เลวร้ายที่เกิดขึ้นกับบิดามารดาของเธอ เธอก็ไม่ได้ยินเสียงและพูดไม่ได้ รวมถึงสูญเสียความทรงจำในปัจจุบันไป สิ่งที่ได้มีเพียงเรื่องราวในอดีตชาติ

จ็อง

นักเรียนชั้นมัธยมปลายปีสองห้องเก่า เจ้าของฉายา 'ขาใหญ่แห่งมัธยมให้เฉิงหมายเลขหนึ่ง' ขึ้นชื่อเรื่องความโหดเหี้ยม มีแต่คนกลัวเกรง ชื่อของเขาเป็นเหมือนระเบิดที่โยนไปที่ไหนคนก็แตกตื่น แต่แล้วจู่ๆ เด็กหนุ่มเกรคนี่ก็เ็นกอยากกลับตัวกลับใจเป็นเด็กเรียนหลังได้เจอบุตรธิดาของผู้พลีชีพขึ้นมาเสียเฉยๆ!

อวีจ้าว

ลูกพี่ลูกน้องของช็อง อยู่ชั้นมัธยมปลายปีหนึ่ง เขารับหน้าที่คอยดูแลช็องที่โรงเรียน ด้วยหน้าตาหล่อจิ้มลิ้มทำให้เขาดูเหมือนเด็กดี แต่เนื้อแท้อวีจ้าวคนนี้ไม่เกรงกลัวใครทั้งนั้น ยกเว้นก็แต่ขาใหญ่แห่งมัธยมให้เฉิงหมายเลขหนึ่งคนนั้นนั่นแหละ!

เยวี่ยหลี่

เพื่อนสนิทของช็อง เธอนั่งเรียนข้างๆ ช็องจึงสนิทกันไปโดยปริยาย เยวี่ยหลี่รักการซุบซิบนินทาเป็นชีวิตจิตใจ และมีจิตใจมุ่งมั่นฝึกฝนเรียนรู้ แต่ไม่รู้ทำไมคะแนนสอบถึงออกมาแย่อยู่เรื่อย

อู๋รู่ย

นักเรียนมัธยมปลายปีสองห้องหนึ่ง อันดับหนึ่งของชั้นปีที่ได้พบเจอกับเรื่องอัศจรรย์ใจ เมื่อถูกลากเข้ามาพัวพันกับภารกิจเปลี่ยนแปลงตัวเองของจ็อง แล้วจู่ๆ เขาก็กลายเป็นเพื่อนกับขาใหญ่แห่งมัธยมให้เฉิงหมายเลขหนึ่งเสียอย่างนั้น

บทที่ 1

ปลายเดือนสิงหาคม เมืองไห่เฉิงเผชิญกับการมาเยือนของพายุฝนฟ้าคะนอง
ครั้งสุดท้าย เมฆดำกดทับอยู่เบื้องบน ท้องฟ้ามืดลงเร็วกว่าวันก่อนหน้า

ประตูห้องนอนสำรองถูกเปิดออก อู่อิงหวาน้ำสะบัดผ้าขนหนูเช็ดน้ำ
ไปพลางบ่นเสียงดังไปพลาง "ฝนตกหนักขนาดนี้ไม่รู้จะไปเก็บผ้าที่ตากฟ้า!
ขังตัวเองอยู่ในห้องตั้งแต่เช้ายันเย็นไม่กลัวเฉอะแฉะด้วย!"

ชื่ออิงนั่งอยู่ด้านหน้าของบานหน้าต่างไม่ขยับเขยื้อน แม้แต่อิริยาบถ
ก็ไม่เปลี่ยนแปลง

อวีจ้าวที่เอนตัวอยู่บนโซฟาเอ่ยปากอย่างเกียจคร้าน "เธอไม่ได้ยิน แม่
ตะโกนใส่เธอไปจะมีประโยชน์อะไร"

อู่อิงหวาเดินข้ามห้องไปพาดศีรษะลูกชายหนึ่งที่ "เธอหุหนวกแล้วแกก็
หุหนวกด้วยเหอ เอาแต่เล่นเกม เดี่ยวแกก็จะขึ้น ม.ปลาย ปีหนึ่งอยู่แล้วนะ
ยังตั้งหน้าตั้งตาเล่นเหมือนตอน ม.ต้น อยู่ได้"

อวีจ้าวถูกพาดเข้าหนึ่งทีก็มีสีหน้าไม่พอใจ ลูบคำหว่าที่ถูกตีสักพักจึงลุกขึ้น
วิ่งกลับห้องตัวเองแล้วเหวี่ยงประตูปิด

อู่อิงหวาโมโหฮึดฮัด หันศีรษะไปก็เห็นชื่ออิงยังคั่งนั่งอยู่ข้างหน้าต่างต่าง
โดยรักษาอิริยาบถเดิมไว้ เงาหลังแบบบางของเด็กสาวตัดกับสายฝนที่ตกหนัก

นอกหน้าต่าง พลันทำให้เกิดความเงิบเหงาอ้างว้างประการหนึ่ง เมื่อนึกถึงสิ่งที่หลานสาวคนนี้ประสบพบเจอ ความโกรธที่อัดอั้นอยู่ในใจก็สลายไปครึ่งหนึ่งทันใด

อู่อิงหวาเดินเข้าไปเคาะโຕะ

ซีอิ่งค่อยหันมา เมื่อเห็นว่าเป็นน้ำสะไ้ นัยน์ตาที่กระจ่างใสและอ่อนโยนก็เป็นประกายวาว ริมฝีปากบางเฝ้มเล็กน้อยก่อนเผยรอยยิ้มอย่างระมัดระวังออกมา

อู่อิงหวาถูกรอยยิ้มนี้ของหลานสาวที่มั่งแมงจนหัวใจซาบ ลอบทอดถอนใจอยู่ข้างในพลางหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาพิมพ์ตัวอักษร พิมพ์เสร็จก็ส่งให้อีกฝ่ายดู

สายตาของซีอิ่งจับจ้องอยู่บนหน้าจอโทรศัพท์ที่ส่องสว่าง

อู่อิงหวา : 'มีพายุฝน คืนนี้คุณน้าของหนูคงไม่กลับมาแล้ว เข้านอนเร็วหน่อย'

ซีอิ่งในชาติที่แล้วไม่รู้หนังสือ

ทว่าหลังได้รับความทรงจำของร่างกายนี้กลับคืนมาแล้ว ความรู้ที่เธอไม่อาจจับต้องมาก่อนเหล่านั้นก็เหมือนจะสามารถรับรู้ได้เองโดยไม่ต้องมีใครสอน และทำให้เธอได้รู้จักกับโลกใบนี้ใหม่ทั้งหมด

เพียงแต่ว่าทุกครั้งที่เธอเห็นโทรศัพท์มือถือก็ยังคงอดรู้สึกแปลกๆ ขึ้นมาไม่ได้ สิ่งของที่เล็กขนาดนี้ไม่เพียงแต่ส่องสว่างได้เท่านั้น แต่ยังมีภาพที่ดูสมจริงราวกับมีชีวิตอีกด้วย ช่างน่ามหัศจรรย์มากจริงๆ

ซีอิ่งพยักหน้าให้น้ำสะไ้กันอย่างสงบเสงี่ยม

อู่อิงหวาจึงค่อยๆ ปิดประตูห้องแล้วจากไป

ซีอิ่งทอดสายตามองนอกหน้าต่างต่อไป พายุฝนค่อยๆ รุนแรงขึ้น ต้นไม้ใหญ่ที่ข้างทางถูกพัดโหมจนเอนซ้ายเอียงขวา ไฟจราจรที่สัญญาณไฟแดงผ่านไป

กะพริบถี่เร็ว ขยับเคลื่อนไปอย่างเชื่องช้า

ด้านนอกจะต้องหนาวหูกมากแน่ๆ แต่เธอไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย

จะมีก็เพียงเสียงหึ่งๆ ดังอยู่ในหูเป็นบางครั้ง

เธอมาถึงโลกนี้ได้สองเดือนกว่าแล้ว

แรกเริ่มซึ้งนึกกว่าเป็นความฝัน วันที่ได้รู้ข่าวว่าท่านแม่ทัพสู้ศึกตาย
ในสนามรบ เธอพาดผ้าไหมขาวไว้กับซื่อห่อง ติดตามท่านแม่ทัพไปแล้วแท้ง

เธอยังจำความรู้สึกของการขาดอากาศหายใจและความเจ็บปวดก่อนตาย
ได้ จำได้แม้กระทั่งในตอนที่แสงตะวันสีทองลับขอบฟ้าสาดลงบนต้นเหอฮวน
แต่เมื่อตื่นขึ้นมา เธอกลับกลายเป็นเด็กสาวหูหนวกอายุยี่สิบเจ็ดคนนี่ กลับมา
มีชีวิตใหม่อีกครั้ง

ความทรงจำที่แปลกปลอมกวาดม้วนเธอราวกับกระแสน้ำ

เด็กสาวคนนี้เชื่อว่าซื่อหึ่งเหมือนกันกับเธอ ครึ่งปีก่อนสูญเสียพ่อแม่ไปจึง
กินยานอนหลับด้วยความสิ้นหวัง หลังจากช่วยชีวิตกลับมาแล้ว แก่นข้างใน
ก็เปลี่ยนคน

น่าจะเป็นเพราะการรับรู้ของร่างกายนี้ ทุกครั้งที่เธอหวนนึกถึงความทรงจำ
เกี่ยวกับพ่อแม่ของเด็กสาวคนนี้ หัวใจก็เจ็บปวดราวถูกเข็มแทง บีบบังคับให้เธอ
ต้องตัดขาดความทรงจำกลางคัน

ซื่อหึ่งคิดว่าเด็กสาวคนนี้จะต้องมีชีวิตอยู่อย่างเศร้าโศกมาก

เธอรับรู้มันได้จากความทรงจำ โลกใบนี้เดิมเป็นสถานที่แปลกหน้า
สำหรับเธอ แต่จู่ๆ ก็พลันเกิดความรู้สึกคุ้นเคยไปทั่วทุกที่

ครั้งแรกที่ได้เห็นโทรทัศน์เธอกลับไม่ประหลาดใจเลยสักนิด แต่สุดท้าย
พอขึ้นเตียงนอนแล้ว ตอนนั้นเองค่อยรู้สึกอัศจรรย์ใจไล่หลัง

เธอก็เหมือนกับคนที่ใช้ชีวิตอยู่ในยุคสมัยนี้ มีเพียงอย่างเดียวที่เธอยัง
ไม่สามารถปรับตัวได้คืออาการหูหนวกและสูญเสียเสียงพูดจากเหตุไม่คาดฝัน
 อีกทั้งเหตุไม่คาดฝันนี้ก็เป็นตัวการหลักที่ทำให้พ่อแม่เจ้าของร่างเดิมเสียชีวิต

พ่อของเจ้าของร่างเดิมเป็นตำรวจปราบปรามยาเสพติด หลังเข้าคุกจับกุม

คดีค้ายาแล้วเขาก็ถูกกลุ่มอาชญากรแก้แค้น อาชญากรลักพาตัวเจ้าของร่างเดิม และผู้เป็นแม่ไป ในระหว่างขั้นตอนช่วยเหลือตัวประกัน อาชญากรที่คลุ้มคลั่ง ก็จู่โจมระเบิดขึ้น แม็กกลุ่มอาชญากรจะต้องโทษประหารทั้งหมด แต่พ่อแม่เจ้าของร่างเดิมก็ได้รับบาดเจ็บสาหัสเสียชีวิต มีแค่เจ้าของร่างเดิมที่รอดมาคนเดียว

หลังจัดการเรื่องงานศพเสร็จแล้ว เจ้าของร่างเดิมก็ได้วิ่งนำชายรับมาอาศัยอยู่ที่เมืองไห่เฉิง แต่เด็กสาวไม่สามารถยอมรับการเสียชีวิตของพ่อแม่ได้ สุดท้ายจึงเลือกที่จะจากไป

ช่วงที่ซื่ออิงเพิ่งฟื้นขึ้นมา นำชายกับน้ำสะไภ้แทบจะเฝ้าเธออยู่ตลอดเวลา ยี่สิบสี่ชั่วโมงด้วยกลัวว่าเธอจะทำเรื่องแบบนี้ซ้ำอีก จนกระทั่งจิตแพทย์ให้เธอทำแบบทดสอบ ผลปรากฏว่าสภาพทางจิตใจของเด็กสาวดีพร้อมแล้ว นำชายจึงค่อยรับซื่ออิงจากสถานพักฟื้นกลับมาที่บ้าน

นำชายดีต่อเธอ น้ำสะไภ้ถึงจะอารมณ์ร้อนแต่ก็เป็นคนปากร้ายใจดี แม่แต่ตัวจิ๋วน้องชายจอมต่อต้านคนนั้นก็มักจะเคาะประตูเข้ามาคอยเฝ้าดูเธอทุกๆ ชั่วโมง

นี่เป็นความใกล้ชิดจนญาติพี่น้องที่ซื่ออิงไม่เคยได้รับมาก่อน

เธอเป็นเด็กกำพร้าในช่วงกลียุค เต็มโตมาอย่างหวาดหวั่นพร้นพริ่งท่ามกลางความไม่สงบของสงคราม ในปีที่ยี่สิบสี่ขณะอพยพลี้ภัยก็ถูกโจรภูเขาจับตัวขึ้นป้อมภูเขาไป เดิมทีเธอคิดจะกระแทกศีรษะให้ตายเพื่อรักษาความบริสุทธิ์ไว้ ทว่าท่านแม่ทัพกลับมาเยือนดั่งเทพจากสวรรค์แล้วช่วยเธอออกมา

ท่านแม่ทัพสวมชุดเกราะสีดำขลับ นั่งตัวตรงอยู่บนหลังม้าเผงคอสีดำถามเธอเสียงเรียบว่า 'มีที่ไปหรือไม่'

เธอส่ายศีรษะทั้งน้ำตา ท่านแม่ทัพจึงโน้มตัวยื่นมือมาโอบรอบเอวอุ้มเธอพาดขวางขึ้นม้า นับแต่นั้นเป็นต้นมาจนแม่ทัพก็กลายเป็นบ้านของเธอ

ท่านแม่ทัพยังไม่ได้รู้ชื่อภรรยาเอก จวนแม่ทัพที่ใหญ่โตมโหฬารจึงมีเธอ

เพียงแค่นั้นเดียว ท่านแม่ทัพรับเธอเป็นอนุภรรยา แม้จะรบทัพจับศึกตลอดปี
ไม่ค่อยได้กลับมา แต่เขาก็กำชับคนทุกระดับชั้นในจวนให้ปฏิบัติต่อเธอเป็นอย่างดี
เธอมอบทั้งใจและกายให้กับท่านแม่ทัพที่ยิ่งใหญ่ผู้นั้น เธอได้ยินว่า
ราษฎรทั่วทั้งใต้หล้ายกย่องสรรเสริญเทพสงครามในดวงใจเธออย่างไร แต่
นึกไม่ถึงว่าเทพสงครามก็มีวันที่สู้ศึกตายในสนามรบ

ท่านแม่ทัพเคยรักเธอหรือไม่

ซื่อไม่รู้

แต่เธอรักท่านแม่ทัพ

ชีวิตของเธอเป็นท่านแม่ทัพที่ให้มา ท่านแม่ทัพตายแล้วเธอก็ไม่มีอะไร
ติดค้างในโลกนี้อีกต่อไป ได้แต่หวังว่าหลังจากตายแล้วจะโชคดีได้ฝังตาม
ท่านแม่ทัพไป หากได้ตายร่วมหลุมก็นับเป็นเกียรติที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเธอแล้ว

นึกไม่ถึงเลยว่าสวรรค์ไม่เพียงไม่ยอมให้เธอตาย แต่ยังส่งโลกที่สงบสุข
สวยงามปราศจากสงครามมาให้ด้วย ที่ไหนอะไรก็ดีไปหมด เพียงแต่ไม่มีท่านแม่ทัพ

พายุฝนฟ้าคะนองดำเนินต่อไปอีกหลายวัน เมื่อฟ้าโปร่งโล่งหมดจด
ก็ห่างจากเปิดเทอมเพียงแค่สองวัน

ช่วงสั้นๆ ก่อนหน้านั้น อวีเจิงนำชายได้จัดการตามชั้นตอนย้ายโรงเรียน
ให้ซื่อเรียบร้อยแล้ว เขาย้ายเธอที่เทอมนี้กำลังจะขึ้นชั้นมัธยมปลายปีสอง
มาอยู่ที่โรงเรียนมัธยมให้เจิงหมายเลขหนึ่ง ซึ่งเป็นโรงเรียนเดียวกับที่อวีจั่ว
เข้าเรียนมัธยมปลายปีแรกด้วย

ซื่อไม่รู้ว่าจะใช้ชีวิตต่อไปอย่างไรเมื่อต้องเผชิญกับโลกที่ทุกอย่าง
แปลกใหม่และไม่คุ้นเคยแห่งนี้ ทั้งรู้สึกกังวลและไม่แน่ใจ

กล่าวตามหลักการทั่วไป ซื่อในตอนนี้ก็ไม่เหมาะที่จะไปเรียนหนังสือ
ในโรงเรียนมัธยมปลายธรรมดา

ในเมื่อเธอไม่ได้ยินและพูดไม่ได้ โรงเรียนคนหูหนวกดูจะเหมาะสมกับเธอ
มากกว่า แต่จิตแพทย์กลับแนะนำว่าสภาพแวดล้อมที่ปกติเหมาะสมต่อการฟื้นฟู
และการรักษาของซื่อ เธอจำเป็นต้องพบปะกับผู้คน และยิ่งไปกว่านั้นคือเธอ

ต้องการมิตรภาพจากคนในวัยเดียวกัน

อาการหุนหันของเธอก่เกิดจากการบาดเจ็บภายนอก เข้ารับการรักษาไม่กี่ครั้งก็อาจฟื้นคืนได้ครบถ้วน แต่การสูญเสียความสามารถในการพูดเป็นบาดแผลที่เกิดจากความกระทบกระเทือนทางจิตใจ วิธีรักษาทางการแพทย์อาจช่วยได้ไม่มากนัก ทำได้เพียงค่อยๆ ขจัดอุปสรรคและฟื้นฟูไปอย่างช้าๆ

หลังเกิดเหตุพ่อของซ็องก็ได้รับพิจารณาให้เป็นผู้พลีชีพ* ซ็องจึงกลายเป็น 'บุตรธิดาของผู้พลีชีพ' มีเส้นสายจากทางตำรวจ ขั้นตอนในการย้ายเข้าเรียนของซ็องจึงเป็นไปอย่างง่ายดาย แม้แต่ครูใหญ่ก็ยังได้รับการกำชับเป็นพิเศษจากผู้นำของสำนักงานประจำเมือง พวกเขาหวังว่าบุตรธิดาของผู้พลีชีพจะได้รับ การให้เกียรติและมิตรภาพจากที่นี่ เรื่องอย่างการชมเชยรังแกและการปฏิบัติ อย่างเพิกเฉยจะต้องไม่เกิดขึ้นเด็ดขาด

เมื่อครูใหญ่รับทราบถึงความร้ายแรงของเรื่องราวที่เกิดขึ้น เขาก็คัดเลือกครูประจำชั้นของมัธยมปลายปีสองอยู่หลายรอบว่าจะให้เธอไปอยู่ในความดูแลของห้องใด สุดท้ายก็ตัดสินใจเลือกมัธยมปลายปีสองห้องสองที่นักเรียนล้วนมีผลการเรียนดี สิ่งแวดล้อมในห้องดี นักเรียนเกเรน้อย เป็นห้องเรียนที่ภาพรวมดีเด่นและครูประจำชั้นเองก็มีความก้าวหน้าทางการสอนติดต่อกันมาสองปีแล้ว...

เลือกห้องสองต้องไม่เลวแน่!

หลิวชิงหว่าครูประจำชั้นมัธยมปลายปีสองห้องสองถูกครูใหญ่เรียกไปจับเข้าคุ้ยที่ห้องทำงานนานถึงหนึ่งชั่วโมง สุดท้ายก็กำหมัดรับคำว่า 'จะต้องทำให้นักเรียนซ็องได้รับความอบอุ่นราวกับครอบครัวจากที่นี่ให้ได้'

วันเปิดเทอม อวีเจิงขับรถไปส่งอวีจั่วและซ็องถึงโรงเรียน

หลายวันมานี้อวีเจิงกำชับกับอวีจั่วไม่หยุดหย่อนว่าอยู่ที่โรงเรียนเขาจะต้องปกป้องพี่สาวให้ดี เลิกคาบแล้วถ้าไม่เข้าห้องน้ำก็ให้ไปที่ห้องสองดูว่าพี่สาวถูกรังแกหรือเปล่า

* ผู้พลีชีพ คือเกียรติคุณที่รัฐบาลจีนแต่งตั้งให้กับพลเมืองที่เสียชีวิตเนื่องจากทำประโยชน์ให้กับประเทศชาติ

สองพ่อลูกรู้ว่าซื้อไม่ได้ยินจึงพูดเสียงดังขึ้นมาอย่างไม่ได้ใส่ใจนัก

"พี่สาวแกหน้าตาดี แถมยังพูดไม่ได้ นิสัยก็เก็บเนื้อเก็บตัว นักเรียนชายพวกนั้นชอบรังแกผู้หญิงที่อ่านหนังสือง่ายแบบนี้ แกจะซื้อขาดไม่ได้ ไม่งั้นจะให้แกเรียนเทควันโดมาหลายปีเพื่ออะไร"

"ที่แท้ผมก็เรียนเทควันโดมาเพื่อมีเรื่องชกต่อयेเอง! จั้้นครั้งก่อนที่ผมมีเรื่องจนครูเรียกผู้ปกครอง ทำไมพ่อถึงตีผมต่อหน้าครูละ"

"มีเรื่องชกต่อयेเพื่อพี่สาวแกได้ แต่อย่างอื่นไม่ได้"

"..."

เมื่อมาถึงโรงเรียนอวี๋เจิงก็เปิดประตูแล้วลงจากรถ ซื้อสังะพาย กระเป๋านักเรียน สวมเสื้อนักเรียนสีน้ำเงินสลับขาว ผมสีดำล้บรวบเป็นหางม้า แก้มของเธอใหญ่เพียงฝ่ามือ ดวงตาคู้งามกระจ่างใส ริมฝีปากบาง เน้มเป็นวงโค้งตื้นๆ กรามเรียวคม สวยราวกับดอกเหมยเวดตูมรอกอยการผลิบาน อวี๋เจิงหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาพิมพ์ข้อความ

อวี๋เจิง : 'ถ้ามีใครรังแกหนู ไปหาคุณครูก่อน จากนั้นให้คุณครูโทรมาหาน้ำ จำเบอร์โทรศัพท์น้ำได้ใช่ไหม'

ซื้อสังะพายหน้า อวี๋เจิงเห็นแล้วจึงพิมพ์ข้อความต่อไปอีก

อวี๋เจิง : 'เสี่ยว* จั้วอยู่ปีหนึ่งห้องเจ็ด ห้องเรียนที่ตรงหัวมุมชั้นหนึ่ง มีเรื่องอะไรก็ไปหาเขาได้'

ซื้อสังะพายหน้ารับอีกครั้ง อวี๋เจิงยังจะพิมพ์ข้อความต่อไปอีก แต่อวี๋จั้วคว้าสายกระเป๋านักเรียนของซื้อสังะแล้วเอ่ยขึ้นมามีความอดทน "ไปๆ จะสายแล้ว พ่อกลับไปเถอะน้ำ ทำตัวเป็นตาแก่ขี้นไปไปได้"

* เสี่ยว มักวางไว้หน้าแซ่หรือชื่อเพื่อใช้เป็นชื่อเรียกบุคคล แสดงความสนิทสนม

ซีอิ่งโดนอวีจั่วลากเดินไปได้ไม่กี่ก้าวก็หันมาโบกมือให้อวีเจิงอย่างสงบเสงี่ยม

อวีเจิงยืนอยู่กับที่ด้วยสีหน้าเป็นกังวล มองดูใบหน้าสวยของหลานสาว แล้วพลันนึกถึงพี่สาวของตนเอง เขาทอดถอนใจอยู่หลายครั้งจนกระทั่งซีอิ่งเดินหายลับไปถึงค่อยกลับขึ้นรถไปในที่สุด

เฟิงจะบิดประตुरถได้สักพักเสียงดังกระหึ่มเสียดหูจากที่ไกลๆ ก็ดังใกล้เข้ามา จากนั้นก็เป็นเสียงเบรกดุอย่างกะทันหันตรงหน้าประตูโรงเรียน

เสียงเบรกรถรุนแรงมากจนคนที่เดินผ่านไปมายังนึกว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น ผู้คนต่างพากันมองหาต้นเหตุ แม้แต่เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของโรงเรียนก็ตระหนกตกใจรีบวิ่งเข้ามาดู

เด็กหนุ่มคนหนึ่งกระโดดลงมาจากรถมอเตอร์ไซค์บิ๊กไบค์สีดำแดงสวมเสื้อยืดสีดำ รูปร่างสูงโปร่ง ผมเผ้าถูกลมเป่าจนกระเซอะกระเซิง เขาพาดเลื้อนนักเรียนไว้บนบ่า ในปากเคี้ยวหมากฝรั่ง หันหัวไปเป่าปากใส่เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย

ใบหน้าไม่ยู่หระ หัวทั้งตัวเต็มไปด้วยกลิ่นอายของอันธพาล

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเหมือนจะรู้ว่าเขาคือใครจึงไม่กล้าห้ามถอยหลังกลับไป

เด็กหนุ่มถือเสื้อนักเรียนเดินเข้าประตูโรงเรียนไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

อวีเจิงขมวดคิ้วนึ่วหน้า

โรงเรียนมัธยมไห่เจิงหมายเลขหนึ่งมีเด็กเกเรที่แค้นมองแวบแรกก็รู้ว่าไม่ใช่ของดีแบบนี้ได้อย่างไรกัน

นักเรียนหญิงจำนวนหนึ่งเดินผ่านข้างรถ ส่งเสียงจ๊อกแจ้กจอบแจ

"ลูกพี่กับรถมอเตอร์ไซค์ของลูกพี่หล่อมาก! โอ้ยยย อายากลูปอะ"

"ลูปคนหรือลูปรถ?"

"...อยากหมดเลย"

"เจียบไปเลย! ขึ้นเซวียมานซิงมาได้ยืนเข้าจะตีเธอตายเอา"

"เฮอะ! จี๊ริงไม่ได้ขอบยายนั้นสักหน่อย ฉันเห็นในโอเพนแชต* ของรุ่นว่า ตอนปิดเทอมหน้าร้อนเซรียม่านึงจัดปาร์ตี้วันเกิดยิ่งใหญ่่อลังการให้จี๊ริง แต่ปรากฏว่าจี๊ริงไม่ได้ไปงานด้วยซ้ำ"

"แต่ก็ในโอเพนแชตไม่ใช่เธอที่บอกว่าจี๊ริงถูกจับไปพร้อมกลุ่มนักแข่งรถ เพราะแข่งรถกันอะ แล้วดูสิ ไม่ใช่ว่าตอนนี้เขายังอยู่ดีหรือไง แถมกล้าชี้รถมาโรงเรียนอีก นี่แสดงให้เห็นแล้วว่าโอเพนแชตนั้นเชื่อถือไม่ได้!"

"ก็ไม่น่าเนนา บ้านลูกพี่มีเงินอะ ขอแค่เขาไม่ได้ฆ่าคนหรือวางเพลิง จะแก้ไขเรื่องอะไรไม่ได้บ้างละ"

นักเรียนหญิงกลุ่มนั้นเดินออกไปไกลขึ้นเรื่อยๆ คิ้วของอวี๋เจิงขมวดจนแทบจะหนีบดินสอได้ นี่มันอะไรกันเนี่ย เด็กสมัยนี้มาเพื่อเรียนหนังสือหรือว่ามาเพื่อหาคู่กันนะ!

คงต้องบอกให้อวี๋จ้าวเพิ่มความระมัดระวังขึ้นอีกสักหน่อย อย่าปล่อยให้นักเรียนแย่ง เหล่านี้นมายุ่งกับชีอิ่ง

ส่วนชีอิ่งนั้นเขากลับไม่ห่วงสักนิด

อั้งอั้งหลานของเขาออกจะเชื่อฟัง เธอจะต้องอยู่ห่างจากเด็กเกเรพวกนี้อยู่แล้ว!

* โอเพนแชต (Open Chat) แพลตฟอร์มห้องแชตรูปแบบหนึ่ง ลักษณะเป็นห้องแชตขนาดใหญ่รองรับสมาชิกในห้องแชตได้หลายพันคน มีแอดมินคอยควบคุมดูแล สมาชิกในห้องแชตสามารถพูดคุยกันได้โดยไม่ต้องเปิดเผยตัวตน

บทที่ 2

เพื่อนนักเรียนมัธยมปลายปีสองห้องสองรับทราบตั้งแต่ช่วงปิดเทอมฤดูร้อนแล้วว่าเปิดภาคเรียนใหม่จะมีนักเรียนพิเศษย้ายมาที่ห้อง

หลิวซิงหว่าครูประจำชั้นไม่ได้พูดถึงสถานการณ์ของซิงอย่างเจาะจงชัดเจน แคบอกนักเรียนเอาไว้ในกลุ่มแชตของห้องว่าพ่อของนักเรียนใหม่เป็นตำรวจท่านหนึ่งที่เสียสละเพื่อประชาชน มีเกียรติยศยิ่งใหญ่ นักเรียนใหม่เป็นบุตรธิดาของผู้พลีชีพ เป็นทายาทของวีรบุรุษ ทุกคนต้องให้ความช่วยเหลือและความรัก

ความยุ่งยากใจที่ใหญ่ที่สุดในชีวิตปกติธรรมดาของเด็กหนุ่มเด็กสาวที่อยู่ในช่วงวัยแรกแย้มกลุ่มนี้ไม่พ้นเรื่องผลการเรียนการสอบ อาจเพิ่มความกังวลจากการแอบรักเข้าไปด้วย แล้วจะเอาเวลาที่ไหนไปรู้จักกับคำศัพท์อย่าง 'วีรบุรุษผู้พลีชีพ' หลังจากตื่นตะลึงไปแล้วก็พากันส่งข้อความรับคำมาไม่หยุดหย่อนว่าจะรักและทะนุถนอมเพื่อนนักเรียนคนใหม่อย่างแน่นอน!

ช่วงปิดเทอมบริเวณโรงเรียนเต็มไปด้วยความสดใสมีชีวิตชีวา

แม้ว่าซิงจะเตรียมสภาพจิตใจของตนเองมานานแล้ว แต่แวบแรกก็เห็นว่ารอบตัวมีคนเยอะขนาดนี้ ถึงจะเตรียมตัวมาดีอย่างไรก็ยังปรับตัวไม่ได้

ชาติก่อนเธอระเหเร่รอนมาตั้งแต่เกิด ทั่วทุกหนแห่งพบเห็นการบาดเจ็บ

ผู้คนทุกข์ยากแร้นแค้น ภายหลังอาศัยอยู่ลึกในจวนแม่ทัพ ข้างกายมีแค่สาวใช้สองสามคน ความทรงจำส่วนใหญ่จึงจืดชืดไร้ชีวิตชีวา โดดเดี่ยวอ้างว้าง

ความสนุกสนานเพียงอย่างเดียวที่นึกออกคือเทศกาลโคมไฟ* ท่านแม่ทัพกลับมาเมืองหลวงพอดี หลังผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วเขาก็พาเธอไปเดินเล่นที่ถนนจูงมือเธอท่ามกลางผู้คนที่เดินเบียดเสียดกระทบไหล่ ซื้อถังหูลู่** ให้เธอไม้หนึ่ง

น้ำตาลนั้นทั้งหวานทั้งเหนียว ทำให้ฟันของเธอติดหนึบ ท่านแม่ทัพถามเธอว่า 'อร่อยหรือไม่'

เธออ้าปากไม่ได้ แอบกระตักอายกับตัวเองจึงได้แต่พยักหน้ารับ ก่อนจะยื่นถังหูลู่ในมือตนเองออกไปอย่างลังเล ท่านแม่ทัพเพียงแต่ยิ้มแล้วส่ายศีรษะ 'ซื้อให้เจ้า'

จู่ๆ เธอก็ถูกระแทกจากด้านหลังอย่างแรง ตัวซิ้งโง่เงง ความทรงจำถูกขัดจังหวะ

นักเรียนชายกลุ่มหนึ่งวิ่งผ่านทางเดินไปราวกับสายลม ส่งเสียงต่าทอโหวกเหวกคนโน้นทีคนนี้ที อวีจั่วประกาศตัวซิ้งไว้ได้ก็ต่าใส่คนที่วิ่งชนโดยไม่หันมาขอโทษสักคำ "ไม่มีตาหรือไง!"

นึกไม่ถึงว่านักเรียนชายที่วิ่งรั้งท้ายจะได้ยินแล้วหยุดก็ก่อนจะหมุนตัวมาดูท่าคิดจะต่อปากต่อคำกับอวีจั่ว แต่เพิ่งจะเดินกลับมาได้สองก้าว เด็กหนุ่มก็ได้ยินเสียงพวกพ้องตนเองตะโกนเรียก "ไอ้เบ้มชวี! แกมัว้อีตาดอะไรอยู่ พี่รั้งกำลังรอพวกเรายู่นะ!!"

นักเรียนชายที่ถูกเรียกว่าไอ้เบ้มชวีซุนีวกลางใส่อวีจั่ว แล้วหันตัววิ่งไป อวีจั่วซุนีวกลางกลับอย่างไม่วิตถวาคอก

เด็กชายใส่แว่นที่พึงระเบียงอยู่ข้างๆ เอ่ยปาก "เพื่อน...ฉันขอเตือนนายนะ อย่าไปยุ่งคนอย่างนั้นจะดีกว่า"

อวีจั่วตอนมัธยมต้นเป็นเด็กเกร ไม้กลัวการก่อเรื่องแม้แต่น้อย ได้ยินคำเตือนก็เพียงแค่นหัวเราะ "ทำไมถึงยังไม่ได้ละ"

* เทศกาลโคมไฟ ตรงกับวันที่ 15 เดือน 2 ตามปฏิทินจันทรคติจีน

** ถังหูลู่ ผลไม้เคลือบน้ำตาล

เด็กชายใส่แว่นยกมือข้างหนึ่งขึ้นป้องปากก่อนจะบอกว่า "นั่นคือพวกที่อยู่กับจิ้งจอกทั้งนั้นเลย"

อู่วัวเป็นลูกวัวแรกเกิดไม่กลัวเสือ* "จิ้งจอก? ไ้เวอร์ทีไหน ไม่เห็นเคยได้ยิน" รอบข้างที่วุ่นวายในชั่วขณะนั้นก็พลันสงบนิ่ง

เด็กชายใส่แว่นเหมือนนึกไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะพูดจาอวดดีขนาดนี้ หลังจ้องปากอ้าตาค้างอยู่สักพักก็ส่งสายตาท่อานได้ว่า 'หาความสุขใส่ตัวให้มากหน่อย' ทั้งไว้ให้อู่วัวก่อนจะวิ่งจากไปอย่างรวดเร็ว

อู่วัวยังไม่รู้ตัวเองไปแสหาเรื่องอะไรเข้า หลังบัดเลื้อให้ซีอิ้งที่ยืนหนึ่งส่งวนท่าที่อยู่กับที่ก็จูงข้อมือเธอพาไปส่งถึงห้องทำงานของครูประจำชั้น

หลิวซิงหวากำลังจัดระเบียบใบระเบียบน เฟิงเปิดมาถึงหน้าเอกสารของซีอิ้งพอดี นักเรียนหญิงในรูปร่างหน้าตาหนึ่งนิ้วรอบผมเป็นทรงหางม้า เผยให้เห็นหน้าผากเกลี้ยงเกลาอ้อมเอิบ มุมปากเฝ้มเป็นวงโค้งตื้นบาง ดูแล้วทั้งเรียบร้อยน่ารักและสงบเสงี่ยม

พอได้ยินเสียงเรียกก็เงยหน้าขึ้นมาพบเข้ากับเด็กสาวที่สวยกว่าในรูปร่างยืนอยู่ที่ประตูท่าทางเหนียวอาย

อู่วัวฝากซีอิ้งไว้กับหลิวซิงหวาแล้วจึงกลับห้องเรียนของตนเอง

หลิวซิงหวาพยายามสื่อสารกับซีอิ้งอยู่ในห้องทำงานของตนโดยใช้ท่าทางประกอบ มือที่ไขว้อยู่ข้างหลังของซีอิ้งสั่นระริก เธอพยายามทำความเข้าใจความหมายที่คนแปลกหน้าตรงหน้าถ่ายทอดให้

ครูประจำชั้นของห้องติดกันที่ยืนอยู่ด้านข้างพูดขึ้นว่า "เหล่า** หลิวนี่คือนักเรียนพิเศษคนนั้นของห้องคุณเธอ ทั้งไม่ได้ยินแล้วยังพูดไม่ได้อีก คุณทำาไปเอาก็ไม่เข้าใจหรอก"

สุดท้ายหลิวซิงหวาก็ออมแพ้ เขียนตัวหนังสือลงบนกระดาษสมุดให้เธออ่าน

* ลูกวัวแรกเกิดไม่กลัวเสือ เป็นสำนวน อุปมาถึงวัยรุ่นว่าเป็นวัยที่ไม่ได้คิดไตร่ตรองอะไรมากมาย จึงทำให้มีความกล้าในการลงมือทำสิ่งต่างๆ มากกว่า

** เหล่า คำเรียกที่ใช้กับคนที่สนิทสนมกัน โดยจะวางไว้หน้าแซ่

'ครูแซ่หลิว เป็นครูประจำชั้นของเธอนะ ตอนนี้อยู่จะพาเธอไปที่ห้องเรียน เพื่อนนักเรียนใหม่เป็นกันเองทั้งนั้น ไม่ต้องห่วง'

ชื้ออิงถอนใจอย่างโล่งอกแล้วจึงพยักหน้ารับอย่างว่าง่าย

ห้องเรียนของชั้นมัธยมปลายปีสองห้องสองตั้งอยู่ปลายสุดของระเบียงทางเดิน กริ่งเข้าเรียนครั้งแรกของภาคเรียนใหม่ดังขึ้นแล้ว หลิวชิงหวาลึกประตูเข้าไป ชั้นเรียนที่วุ่นวายพลันเงียบสงบลง ดวงตาหลายสิบคู่มองมาทางเงาร่างผอมที่อยู่ด้านข้างเธอโดยพร้อมเพรียง

ชื้ออิงหลบอยู่หลังหลิวชิงหวาโดยไม่ได้ตั้งใจ

หลิวชิงหวารู้สึกได้ถึงความกลัวของเด็กสาวจึงกุมมือเธอแล้วตบเบาๆ พาเดินมายืนบนแท่นบรรยาย "นี่คือนักเรียนชื้ออิงที่ครูเคยบอกกับพวกเธอไว้ ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปชื้ออิงคือส่วนหนึ่งของห้องสองของเรา ชื้ออิงมีความพิเศษบางอย่าง ทุกคนต้องช่วยเหลือเธอให้มากๆ และเป็นเพื่อนกับเธอนะ มา! เราปรบมือต้อนรับเธอกันสักหน่อย"

เสียงปรบมือแปะๆ ดังขึ้นในชั้นเรียน

ชื้ออิงมองดูการปรบมืออย่างเป็นระเบียบพร้อมเพรียงกันของเหล่านักเรียน แม้จะไม่ได้ยินเสียง แต่ก็รับรู้ว่าเป็นการกระทำเพื่อต้อนรับเธอ ใบหน้าและริมฝีปากที่ซีดขาวด้วยความตื่นเต้นค่อยๆ คลี่เป็นรอยยิ้มออกมา

เพื่อนนักเรียนในห้องสองยิ่งปรบมืออย่างแข็งขันกว่าเดิม

เพื่อนคนใหม่ที่นั่งติดกันกับชื้ออิงเป็นนักเรียนหญิงรูปร่างอวบ ใบหน้าดูเด็ก และมีลักยิ้มเล็กๆ ชื่อเยวี่ยหลี่ อีกฝ่ายจ้องมองชื้ออิงด้วยดวงตากกลมแวววาว รอให้ชื้ออิงนั่งลงก็ยื่นมือออกมาแสดงความเป็นเพื่อนทันที

ชื้ออิงจับมือกับอีกฝ่าย เยวี่ยหลี่อาศัยช่วงที่หลิวชิงหวากำลังพูดเรื่องเปิดเทอม หยิบคำแนะนำตัวเองที่เขียนไว้ส่งให้ชื้ออิงอ่านด้วยสีหน้าตื่นเต้น

คำแนะนำตัวนี้ถ้าจัดหน้าให้เป็นระเบียบสักหน่อย แล้วเพิ่มประสบการณ์ทำงานเข้าไปอีกสักนิด ก็เอามาใช้เป็นเรซูเม่ได้แล้ว

ซึ่งรู้แม้กระทั่งครอบครัวเวียหลิมมีสมาชิกกี่คน เลี้ยงหมากี่ตัว ชอบกินขนมจิ้ง* แบบหวานหรือขนมจิ้งแบบคาว

เพื่อนนักเรียนที่นั่งอยู่หน้าหลังซ้ายขวาของเธอพอเห็นตัวอย่างก็ทำตามบ้าง คาบประชุมห้องที่เหลือต่อจากนั้นซึ่งจึงใช้เวลาหมดไปกับการอ่านเรซูเม่ของเพื่อนร่วมห้อง

หลังเลิกคาบ นักเรียนหญิงในห้องคนหนึ่งก็เรียกชื่อให้ไปเข้าห้องน้ำด้วยกัน

ช่วงที่เป็นนักเรียน การเข้าห้องน้ำด้วยกันคือสัญญาณของจุดเริ่มต้นมิตรภาพ

แม้ว่าชื่อจะได้ต้องการคล้ายกระเพาะปัสสาวะ แต่เมื่อเห็นใบหน้าเปี่ยมรอยยิ้ม อ่อนน้อมเป็นกันเองของเพื่อนๆ เธอก็ปฏิเสธความปรารถนาดีนี้ไม่ลง จึงได้แต่ติดตามไป

บรรดาเด็กผู้หญิงของห้องสองล้อมเธอไว้ตรงกลางราวกับเป็นสิ่งของที่แตกสลายง่ายก็ไม่ปาน

เดินเตาะเตาะไป แล้วก็เดินเตาะเตาะกลับ ระหว่างนั้นยังแะคุยกับนักเรียนที่อยู่ห้องติดกันอีกคำสองคำ

"นี่คือนักเรียนพิเศษของห้องพวกเธอเหรอ"

"ดาวประจำห้องของห้องพวกเธอต้องเปลี่ยนคนแล้วไหมล่ะ"

"เธอไม่ได้ยินอะไรเลยจริงเหรอ"

"..."

ภายในเวลาเช้าเดียว ชั้นเรียนมัธยมปลายปีสองก็ลือกันไปทั่วแล้วว่าห้องสองมีเด็กผู้หญิงหูหนวกหน้าตาสวยมากคนหนึ่งย้ายมา พ่อของเธอเป็นตำรวจที่เสียสละเพื่อประชาชน

แม้ว่าพวกเด็กผู้ชายปลายแถวจากห้องเก่าจะเพ็งทะเลาะวิวาทกับ

* ขนมจิ้ง หรือขนมจ่าง เป็นขนมที่ทำจากข้าวเหนียว แบบหวานในไทยเรียกว่า 'ก๊วยจ่าง' แบบคาวเรียกว่า 'บ๊ะจ่าง' ใช้ไหว้ในเทศกาลตรุษจีน

นักเรียนเกรของโรงเรียนอื่นมา แถมสองคนในนั้นยังมีแผลบนใบหน้าด้วย แต่นั่นก็ไม่ได้ส่งผลต่อการร่วมซบซิบนินทาของพวกเขาเลยแม้แต่น้อย

ก่อนหน้านี้มีนักเรียนคนแล้วคนเล่าแวะไปที่ห้องสองเพื่อสำรวจนักเรียนพิเศษคนนั้น ไม่ทันไรนายเบิ้มซวีก็เดินสบกกลับมา "เวร! ไม่เห็นแม้แต่เส้นขน พวกหนอนหนังสือห้องสองมันใช้หนังสือปิดหน้าต่างเอาไว้มันต้องขนาดนี้เลยหรอ"

ชื่อเดิมของนายเบิ้มซวีคือซวีเฟิง เขามีรูปร่างใหญ่บึกบึนอย่างนักกีฬา ทำให้ได้ชื่อนี้มา

"ทำไมจะไม่ต้อง" หลิวไห่หยางเตะเขาหนึ่งที "นั่นเป็นลูกของผู้พลีชีพ! จะให้แกมองสงเดชได้ไง"

นายเบิ้มซวีไม่พอใจ "มองแค่ที่สองที่เนื้อก็ไม่ได้หลุดออกมาสักหน่อย"

ทางเดินด้านนอกมีเสียงโหวกเหวกดังลอดเข้ามา "ฉันมีรูปของนักเรียนพิเศษ! ใครอยากดูบ้าง"

ในห้องเรียนเกิดความโกลาหลอลหม่านไปชั่วขณะ "ฉันอยากดู! เอามาให้ฉันดู!"

ตรงมุมซิดหน้าต่างแถวสุดท้าย เด็กหนุ่มที่พบบ่อยบนโต๊ะเรียนถูกเสียงดังปลุกจนตื่น ศีรษะของเขาไม่ได้เงยขึ้น แต่เท้าเตะไปข้างหน้าแรงๆ หนึ่งที่ม้านั่งแถวหน้าล้มลงบนพื้นดังตึงสองครั้ง ห้องเรียนพลันเงียบสงบลง

นายเบิ้มซวีทำท่าบอกหลิวไห่หยางให้เงียบ

แม้แต่วัยเด็กหนุ่มที่คลุกคลีกับเขายังเงียบเสียงเป็นจิ้งหรีดในฤดูหนาว ยิ่งไม่ต้องพูดถึงนักเรียนคนอื่นที่หุบปากไปโดยไม่กล้าแม้แต่จะหายใจเสียงดัง ผ่านไปพักใหญ่เสียงเย็นซาก็ดังขึ้นในอากาศ "มีเกียรตินักหรอ"

นายเบิ้มซวีสีหน้างุนงง "อะไรนะ พี่รั่งพูดว่าอะไรนะ"

เด็กหนุ่มที่พบบ่อยบนโต๊ะเรียนเงยหน้าขึ้นในที่สุด ลูกตาดำได้ผมชี้ไปที่กระเซอะกระเซิงเหมือนมิดคู้หนึ่ง เวลามองคนแล้วราวกับคมมีดกรีดผ่านมุมปากหยักยกขึ้นเป็นรอยยิ้มเหยียด "ฉันพูดว่า...เสียสละเพื่อประชาชน"

มีเกียรตินักเธอ"

อยู่ข้างจิ้งจอกมานานขนาดนี้ ถ้ายังไม่รู้สึกว่าเขากำลังอารมณ์ขุ่นมัวก็อยู่ด้วยกันเสียเปล่าแล้ว

ไม่มีใครกล้าต่อคำ

จิ้งจอกเราะโดยไร้เสียง แล้วพุบหน้าลงกับโต๊ะเรียนอีกครั้ง

จนกระทั่งเลิกเรียน แถวหลังของห้องที่ปกติจะเอะอะเสียงดังกันตลอดก็ยิ่งเงียบเป็นป่าซาก ทำเอาแม้แต่ครูเองก็ยังแปลกใจว่าทำไมวันนี้นักเรียนเกรงกลุ่มนี้ถึงเชื่อฟังดี

เสียงกริ่งบอกเวลาเลิกเรียนเพิ่งจะดังขึ้น ล้วยบิงจากห้องแปดก็วิ่งทะลวงเข้ามาในห้อง "พี่ร้ง! เมื่อกี้ไอ้เด็กแซ่หลี่รายงานว่ามีนักเรียนใหม่ด่าพี่ว่าไอ้เวอร์!"

จิ้งจอกยังคงนอนพุบหน้าไม่ตอบสนองใดๆ แต่คนข้างๆ จำนวนหนึ่งนั่งไม่ติดที่แล้ว

"เซีย! ไอ้จิ้งที่โหมมันบ้าขนาดนี้"

"แม่งเอ๊ย ไอ้สารเลว!"

"ไม่ตีสักวันเด็กมันจะเสียคน นักเรียนใหม่นี้บ้าดีเดือดแฮะ"

จิ้งจอกขึ้นยืนอย่างเกียจคร้าน หยิบเสื้อนักเรียนขึ้นพาดบ่า "พามันไปที่ตรอกซีต้า"

ล้วยบิงรับคำสั่ง สะบัดหน้าวิ่งไปอย่างรวดเร็ว

เปิดเทอมวันแรก ความจริงได้เรียนกันแค่ไม่กี่คาบ ส่วนใหญ่ก็รับการบ้านแจกหนังสือใหม่ ปรับเปลี่ยนที่นั่ง จนตอนบ่ายถึงได้เรียนวิชาภาษาและวรรณคดีหนึ่งคาบและคณิตศาสตร์อีกหนึ่งคาบ

ชาติก่อนซึ่งไม่รู้หนังสือ ภายหลังเข้าจวนแม่ทัพแล้วเธอก็ทำได้แค่เขียนชื่อตัวเอง แต่มาตอนนี้เธอมีความทรงจำของร่างกายนี้หลงเหลืออยู่ จึงกลายเป็นคนมีความรู้ในทันใด ช่างน่าแปลกปล้ำใจเสียจริง

ผลการเรียนของเจ้าของร่างเดิมก็ไม่แย่ เมื่อก่อนอันดับอยู่ที่สิบคนแรกของระดับชั้น ซื่ออิงมองดูสูตรและรูปทรงเรขาคณิตต่างๆ ในหนังสือคณิตศาสตร์ก็พลันเข้าใจความหมายของมันได้อย่างน่าอัศจรรย์ใจ

แม้จะไม่ได้ยินที่ครูสอน แต่เธอก็ยังลอกโน้ตบนกระดานอย่างตั้งใจ ซื่ออิงรู้ดี ไม่ว่าจะสมัยไหนผู้คนต่างก็ชื่นชอบบุคคลมีการศึกษา มาตอนนี้ไม่ยากกว่าจะได้โอกาสในการเรียนหนังสือ ได้รับความเท่าเทียมและอิสระเสรีเหมือนเด็กผู้ชาย จึงยิ่งรักถนอมเป็นหลายเท่าตัว

เยวี่ยหลิงโดนตีเบียดขีดตีดกันทั่วทั้งหน้ากระดาด พอมองสมุดของซื่ออิงแล้วในช่วงนั้นก็รู้สึกว่ตนเองถูกฆ่าเรียบ

เธอส่งแผ่นกระดาดเล็กๆ ให้ซื่ออิงอย่างละเอียดใจในตัวเอง

'อึ้งอึ้ง สมุดโน้ตของเธอเป็นระเบียบจัง ให้ฉันยืมลอกหน่อยได้ไหม'

ซื่ออิงรู้สึกว่แม่แต่พรสวรรค์ในการเรียนของร่างกายนี้เธอก็น่าจะได้รับสืบทอดมาด้วย จึงให้อีกฝ่ายยืมสมุดโน้ตอย่างใจกว้าง

หลังเลิกเรียนอวีจี้วก็มารับเธอ

ซื่ออิงโบกมือลาเพื่อนนักเรียนที่อยู่รอบๆ ทีละคน แล้วค่อยสะพายกระเป๋านักเรียนเดินออกจากห้องในที่สุด

เพิ่งจะเดินไปถึงประตูโรงเรียน หยางซินหยวนเพื่อนของอวีจี้วก็วิ่งรี่มาหา พุดด้วยลมหายใจหอบรัว "เมื่อกี้ฉันได้ยินว่จี้รังส่งคนมาอัดนาย นายรีบหนีไปเร็ว!"

"จี้รังไหน"

"คนที่นายดำว่ไอ้เวอร์นั่นไง! ขาใหญ่แห่งมัธยมไห้เฉิงหมายเลขหนึ่ง!"

อวีจี้วสีหน้าเปลี่ยนไป แต่เขาไม่ได้กลัวขาใหญ่ในตำนานคนนี้ แค่ว่ตอนนี้ซื่ออิงอยู่ด้วย ถ้าหากว่ซื่ออิงผมหายไปแม่แต่เส้นเดียวละก็...เขากลัวว่จะโดนฟอกกลหนังเอาได้

ไม่ไกลออกไป ลัว่บิงพาคนเดินเข้ามาหาด้วยท่าทางขู่เหน็ดเหนื่อย
 อวี่จั่วพลักขี้อึ่งไปอยู่ข้างหยางซินหยวนทันที "นายพาพี่สาวฉันไปที่
 ร้านซานมชีหลี่เซียงก่อน เดี่ยวสักพักฉันจะตามไป"

เจ้าของร้านซานมชีหลี่เซียงเป็นแฟนคลับของโจวเจี๋ยหลุน* ไม่ว่าจะไป
 ที่ร้านเวลาไหนก็มักจะได้ยินเพลงของเจย์ โจวอยู่เสมอ

หยางซินหยวนซื้อซานมให้ขี้อึ่งแก้วหนึ่ง แล้วรอคอยอย่างว่าวุ่นลุ้นระทึก
 จนกระทั่งขี้อึ่งดื่มซานมทั้งแก้วหมดแล้ว แม้แต่ไข่มุกก็ไม่เหลือสักเม็ด
 อวี่จั่วยังไม่กลับมา

เขานึกถึงเรื่องที่จี้รังซ่อมรุ่นพี่ที่อยู่ระดับชั้นสูงกว่าจนเข้าโรงพยาบาล
 เมื่อเทอมที่แล้วก็นั่งไม่ติดอีกต่อไป พิมพ์ข้อความบอกให้ขี้อึ่งรออยู่ที่นี้อย่าไปไหน
 โดยผลการ ก่อนจะวิ่งออกไปหาอวี่จั่ว

แม้ขี้อึ่งจะไม่รู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น แต่สังเกตจากคำพูดและสีหน้าของ
 หยางซินหยวนแล้วเธอก็รู้ว่าสถานการณ์นี้ไม่เข้าท่า และเมื่อนึกถึงปฏิกิริยาของ
 อวี่จั่วเมื่อครู่ก็คิดว่าเขาคงจะพบเรื่องเดือดร้อนอะไรบางอย่างจึงอดเป็นห่วงไม่ได้
 เมื่อคิดดูแล้วเธอก็ลุกขึ้นไปตามหาเขา

ตรอกซีถ่าอยู่ที่ประตูหลังของโรงเรียน
 อวี่จั่วเผชิญหน้ากับคนทั้งกลุ่มซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามด้วยตัวคนเดียว
 โดยไม่ขลาดกลัวเลยสักนิด ตอนเขาอยู่มัธยมต้นก็เป็นนักเลง ทั้งยังฝึก
 เทควันโดมานิดหน่อย ทะเลาะวิวาทไม่เต็มร้อยก็ได้สักแปดสิบ ไม่เห็นเขาใหญ่
 โรงเรียนให้อิ** อยู่ในสายตาดูจริง ๆ

เขาเดินไปหยุดอยู่ตรงนั้นด้วยท่าทางเอื่อยเฉื่อย แล้วถามขึ้นอย่าง
 หาระเรื่องว่า "จะเข้ามาพร้อมกันหรือจะมาทีละคน"

* โจวเจี๋ยหลุน หรือ Jay Chou นักร้องชายของไต้หวัน 'ซีหลี่เซียง' ที่แปลว่าต้นแก้วก็เป็นหนึ่งในชื่อเพลงและอัลบั้ม
 ของโจวเจี๋ยหลุน

** ให้อิ คำเรียกย่อๆ ของโรงเรียนมัธยมไห่เฉิงหมายเลขหนึ่ง

ทุกคนโมโห!

นายเบิ้มชวีกกแขนเสื้อขึ้นแล้วด่า "แกอย่าอวดตีนักเลย เดี่ยวจะร้องไห้หาพ่อเรียกหาแม่ไม่ทัน!"

คนทั้งกลุ่มกำลังจะบุกเข้ามาซ้อมเขา แต่แล้วจู่ๆ ก็มีเสียงเย็นชาดังขึ้น "หลีกไป"

อวีจั่วมองดูเด็กหนุ่มที่สูงกว่าเขาหนึ่งช่วงศิวะเดินเข้ามาจากท่ามกลางกลุ่มคนที่แหวกทางให้ด้วยท่าทางไม่รีบร้อน เปลือกตาหริ่งครึ่งหนึ่ง จะยิ้ม แต่ก็ไม่มี ยิ้มถามเขาว่า "อวีจั่วใช่ไหม"

อวีจั่วแค่นยิ้ม "ฉันเป็นปู่แตกต่างหาก"

จิ้งจกขวักนิ้วให้เขา "มา"

อวีจั่วซุ่มดิ่งเข้าไป

ในการต่อสู้ตัวต่อตัวเขายังไม่เคยเป็นฝ่ายเสียเปรียบ

ผลปรากฏว่าหมดแรงไล่ความว่างเปล่า แทบจะในชั่วพริบตาท้องน้อยก็เจ็บแปลบ เขาถูกจิ้งจกกระแทกเข้าใส่จนแทบล้มหายใจ

อวีจั่วคิดในใจ เสรีกัน! ประมาทศัตรู พบเจอมือดีซะแล้ว

ทั้งสองยังสู้กันต่อ แต่แล้วตลกที่สงบเงียบอยู่ๆ ก็มีเสียงตะโกนโหวกเหวกดังขึ้นมา ตามด้วยคนสิบกว่าคนวิ่งออกมาติดๆ กันจากช่วงหัวโค้งของตรอก ในมือถือไม้ข้างอิฐบ้าง

นายเบิ้มชวิด่าเสียงดัง "ฉิบหาย พวกมันช่องสุ่มกำลังคน!"

อวีจั่วตะโกนโต้กลับ "ไม่ใช่คนของฉัน!"

นายเบิ้มชวี่เฟ่งมองแล้วพบว่า เป็นพวกอันธพาลจากโรงเรียนมัธยมหมายเลขสามที่อยู่ติดกันและโดนพวกเขาเล่นงานไปเมื่อเช้านี้

อาศัยตอนที่พวกเขากำลังต่อสู้กันที่นี้ฉวยโอกาสทำการโจมตี

การสู้ตัวต่อตัวกลายเป็นการรุมสกรัม อวีจั่วที่ยืนอยู่ตรงกลางเป็นผู้บริสุทธิ์อย่างแท้จริง เขาจะสู้กับใครก็ไม่ถูกต้องจึงได้แต่ยืนดูการต่อสู้หนึ่งๆ

จิ้งจกลงมือหนักจริง ดูออกว่าเคยฝึกฝีมือมา รวบรวมหมดจด ปล่อย

หนึ่งหมัดออกไปก็เห็นเลือด แต่ว่าครั้งนี้จิ้งจั่งใจมาอัดเขา เติมที่ไม่ได้พาคนมาด้วยสักเท่าไร แล้วก็ไม่ได้นำเครื่องมือเครื่องมืออะไรมา อีกฝ่ายกำลังคนมากกว่าแล้วยังมีอาวุธอีกด้วย นับว่าถือได้อย่างมาก

อวีจั่วกำลังใช้ความคิด ร้ายดียังไงก็เป็นโรงเรียนเดียวกัน ช่วยสักหน่อยดีไหมนะ...

ขณะกำลังคิดอยู่ เด็กคนหนึ่งที่อยู่ก้นหลักในมือก็ฉวยโอกาสตอนที่จิ้งจั่งหันหลังไปรับมือกับคนอื่นสองคนพุ่งปราดเข้าไปแล้วเงือกก้นหลักขึ้นพาด อวีจั่วตวาดเสียงดัง "ระวัง!"

เพ็งจะลั่นเสียง ตรงหางตาก็มีเงาคนวาบเข้ามา ยังไม่ทันตอบสนอง คนที่มาถึงด้านหลังของจิ้งจั่งก็ฝืนรับก้นหลักนั้นแทนเขา

พอเห็นชัดว่าผู้มาใหม่เป็นใคร อวีจั่วก็หลังเหยื่อเย็นเฉียบออกมาในชั่วพริบตา

"พี่!" อวีจั่วโกรธจนตาแทบกลน พุ่งเข้าไปแล้วเตะคนที่ลอบโจมตี กระเด็นไปในเท้าเดียว "ไอ้สารเลว!"

จิ้งจั่งหันกลับมาทันควัน โอบกอดร่างที่อ่อนปวกเปียกข้างหลังเอาไว้ ปลายจมูกเด็กหนุ่มได้กลิ่นหอมจางๆ

เขาก็มหันหลังไปสับกับดวงตาคู่หนึ่งซึ่งมีน้ำตาคลอหน่วย รวากับมีแสงจันทร์แสงดาวโปรยลงมา

เธอเรียกเขาอย่างไรเสียงว่า "ท่านแม่ทัพ"

บทที่ 3

การปรากฏตัวของช็องทำให้การต่อสู้ซุลมุนครั้งนี้ถูกบังคับให้ขาดตอน
กลางคัน

เหล่าเด็กเกรถือคำพูดติดปากว่า 'ไม่ทำร้ายผู้หญิง' มาตลอด เมื่อเห็น
การบาดเจ็บโดยอุบัติเหตุก็หยุดมืออย่างฉะฉาน

เวลานี้อย่างฉะฉานหวนค้อยตามมาถึง เขาไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ทั้งยังนึกว่า
เป็นคนของจ็องทุกคนจึงตะโกนว่า "ตำรวจมาแล้ว!"

คนของโรงเรียนมัธยมหมายเลขสามพอได้ยินเข้าก็หันหน้าวิ่งจากไป
อึ้วจ็วไม่สนใจอะไร พุ่งเข้าไปประคองช็องถึงตรงหน้าจ็อง "พี่! พี่บาดเจ็บ
ตรงไหน ปวดตรงไหนบ้าง"

เขาตกใจจนคลั่งไปแล้ว ถามอยู่เป็นนานถึงนึกได้ว่าช็องไม่ได้ยินจึงล้วง
โทรศัพท์มือถือออกมากดโทรหา 120* ด้วยมือไม้ที่พันกันยุ่ง รถพยาบาล
ถามหาพิกัดสถานที่ ที่นี้เป็นตรอกเล็ก รถขับเข้ามาไม่ได้ อึ้วจ็วทำได้เพียงแค่
บอกที่ตั้งของประตูโรงเรียนไป

พอวางสายก็ยื่นมือจะคว้าตัวช็องมาจากอ้อมอกของจ็อง
แต่ปรากฏว่าดึงไม่ออก

---

* 120 เบอร์ของหน่วยรถฉุกเฉินในประเทศจีน

อวีจ้าวโมโหจัด "แก ปล่อยนะ!"

จี้รังมองเขาทีหนึ่ง ก่อนจะชูสองมือขึ้นอย่างผู้บริสุทธิ์

อวีจ้าวถึงเห็นว่าเป็นสิ่งที่จับเสื้อนักเรียนตรงเอวของจี้รังไว้นั่น

ไม่ยอมปล่อย

นี่มันเรื่องบ้าอะไรเนี่ย!

อวีจ้าวพิมพ์ข้อความให้พี่สาวอ่านด้วยความอดทน

อวีจ้าว : 'พี่ ผมพาพี่ไปโรงพยาบาลนะ'

นึกไม่ถึงว่าพอซื้ออ่านข้อความของเขาแล้วกลับสายหน้าให้ สองมือของเธอยังคงเกาะจี้รังไว้นั่นราวกับกลัวว่าเขาจะหายไป

เด็กผู้หญิงที่ชอบจี้รังสามารถต่อแถวจากประตูโรงเรียนไปถึงถนนฝั่งตรงข้ามได้ วิธีจับเขาก็มีสารพัดสารพันร้อยแปดวิธี เพียงแต่คนที่รับไม้แทนเขาอย่างนี้เธอเป็นคนแรกจริงๆ

พวกนายเบ้มชวีซึ่งมีกันไม่กี่คนยืนอยู่ด้านข้างต่างพากันมองจนปากอ้าตาค้างไปแล้ว

อวีจ้าวโมโหจนเหลืออด ทั้งยังไม่สามารถสื่อสารพูดคุยได้ ในหัวจึงสับสนวนวายไปหมด เขาแค่อยากจะพาซื้อไปโรงพยาบาลให้เร็วหน่อยเลยจับไหล่พี่สาวเอาไว้แล้วดึงตัวเธอให้ถอยออกมา

ความจริงก้านเหล็กเมื่อครู่นี้ดีถูกไหล่ของเธอ อวีจ้าวตะถุกบริเวณที่บาดเจ็บเข้า ซื้อเลยเจ็บจนน้ำตาแทบจะไหลออกมา

จี้รังผลักอวีจ้าวออกทันที

อวีจ้าวเพิ่งตา "ไอ้สารเลว" ออกไปได้คำเดียวก็เห็นจี้รังก้มลงอุ้มซื้อขึ้นในท่าเจ้าหญิง เดินก้าวใหญ่ไปทางประตูโรงเรียน เขาทำอะไรไม่ได้ ทำได้เพียงแค่เดินตามไป

ซื้อปวดไหล่ราวกับมีไฟเผา แต่พอได้กลิ่นควันจางๆ บนตัวเด็กหนุ่ม

ผสมกับกลิ่นหอมของเจ้าเจียว* ที่ปกเลื้อ และได้ยินเสียงจิ้งหะหั่วใจหนักหน่วง
ที่อกของเขา ความทรงจำก็ถูกดึงย้อนกลับไปในวันแรกที่เข้าจวนแม่ทัพ

วันนั้นท่านแม่ทัพช่วยเธอออกมาจากรังโจร เมื่อกลับไปถึงจวนแม่ทัพ
เขาก็ลงจากม้าก่อนแล้วจึงอุ้มเธอไว้ในอ้อมแขนด้วยท่าทางเช่นนี้ อุ้มเธอไว้
ตลอดทางที่เดินเข้าจวน

เธอเหลือบตาขึ้นเล็กน้อยมองเห็นگرامคมสันของเขา ใบหน้าด้านข้าง
คมกริบราวกับถูกเหลาด้วยใบมีดจนคมมาแต่ไหนแต่ไร

ทว่าผิวพรรณของเด็กหนุ่มขาวเนียนขึ้นมาก บนตัวไม่มีที่ว่างท่าเดັเดี่ยว
ของการประหัตประหาร แม้แต่เครื่องหมายที่ติดตรึงอยู่ในเลือดเนื้อของเธอ
ในเวลานี้ก็ยังดูอ่อนเยาว์กว่าเดิม

แต่เธอสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายที่คุ้นเคย

นี่คือท่านแม่ทัพของเธอ...

จี้รังรู้สึกได้ถึงสายตาของคนในอ้อมแขน เขาก็มหันามอง

เด็กสาวในอ้อมกอดยังคงจับชายเสื้อเอาไว้แน่น เธอเงยหน้าขึ้นเล็กน้อย
จ้องเขาเป็นพักๆ เมื่อเห็นเขาก็มลงมา มุมปากก็หยักโค้งเป็นรอยยิ้มหวานหยด
ทันใด เบ้าตามีน้ำตาเอ่อคลอ ขยับปากเป็นคำว่า "ท่านแม่ทัพ" อีกครั้ง

จี้รังเห็นแค่รูปปากแต่ไม่ได้ยินเสียง เขาไม่รู้เลยว่าเธอกำลังพูดอะไรอยู่
จึงถามขึ้นว่า "เธอพูดไม่ได้หรือ"

เด็กสาวในอ้อมกอดไม่พยักหน้าและไม่ส่ายศีรษะ เพียงแค่ใช้ดวงตาคู่นั้น
จ้องมองเขาอย่างเอาเป็นเอาตาย

จี้รังยิ้มก่อนจะเอ่ยขึ้น "หูฟังไม่ได้เลยไม่ได้ยินสินะ"

สิ้นเสียงสีหน้าของเขาพลันขริมลง อยู่ๆ ก็นึกถึงนักเรียนพิเศษคนนั้น
ที่เลื่องลือไปทั่วทั้งระดับชั้นเมื่อเข้านี้

บุตรีตาของผู้พลีชีพ เด็กผู้หญิงที่หูหนวกและสวยมากๆ

เขากระชับแขนพลันยิ้มออกมา "น่าสนใจซะมัต"

* เจ้าเจียว คือต้นไม้ชนิดหนึ่ง ชื่อทางวิทยาศาสตร์คือ *Gleditsia sinensis* ผักสามารถใช้ทำสบู่และนำยาชูกำลังได้

รพพยาบาลมาถึงประตูโรงเรียนในไม่ช้า

เพราะเป็นช่วงชั่วโมงเร่งด่วนของโรงเรียนพอดี บริเวณประตูโรงเรียนจึงมีคนเดินไปมาพลุกพล่าน รพพยาบาลเปิดไซเรนแล้วเข้ามาตั้งดูสายตาผู้คนไม่นาน ยามของโรงเรียนจึงจั่วเข้าเข้าไปถามคุณหมอที่กระโดดลงมาจากรถ "เกิดเรื่องอะไรขึ้น"

คุณหมอบอกว่า "นักเรียนโรงเรียนคุณเรียกรพพยาบาล แล้วคนเจ็บล่ะ" จี๊จ๊อจ๊อชิงเดินเข้าไป "อยู่นี่"

ยามทำสีหน้าที่น่าอ่านได้ว่า 'ทำไมเป็นแกอีกแล้วที่ก่อเรื่อง'

จี๊จ๊อจ๊อชิงขึ้นรพพยาบาลไปท่ามกลางสายตาของฝูงชนที่จับจ้องมา อวีจ๊อจ๊อตามขึ้นไปแล้วร้องตะโกนด้วยความร้อนใจเหมือนไฟลุมน "หมอครับ รีบตรวจดูพี่สาวผมเร็ว! เธอบาดเจ็บไปถึงศีรษะหรือเปล่าครับ"

ไม่งั้นทำไมอยู่ๆ พี่สาวถึงได้ไปชอบไอ้จี๊จ๊อเวรนี้!

คุณหมอดูอย่างรวดเร็วไปรอบหนึ่ง "ที่ศีรษะไม่มีอาการบาดเจ็บภายนอก ให้เห็นชัดเจน รอไปถึงรพพยาบาลแล้วค่อยตรวจสอบอย่างละเอียดอีกทีแล้วกัน"

อวีจ๊อจ๊อจ๊อชิงเหมิง

จี๊จ๊อชยตามองอีกฝ่าย เมื่อริมฝีปากหยักยกขึ้นใบหน้าก็ดูเหี้ยมเกรียมเป็นพิเศษ "คิดว่าฉันอารมณ์ดีนักหรือไง"

อวีจ๊อจ๊อชิงที่นั่งอยู่ข้างจี๊จ๊อจ๊อชยอย่างเรียบร้อยน่าเอ็นดู แถมมือยังจับชายเสื้ออีกฝ่ายไวแน่นไม่ยอมปล่อย ภายในใจของเขาก็สุดจะทนจริงๆ แล้วในตอนนั้นเองเสียงเรียกเข้าโทรศัพท์มือถือที่อยู่ในกระเป๋าเสื้อก็ดังขึ้น

หยิบขึ้นมาดูก็พบว่า เป็นพ่อของเขาโทรมา

อวีจ๊อจ๊อหวาดกลัวขึ้นมาในทันใด เขารับสายด้วยอาการเนื้อตัวสั่นระริก อวีเจิงถามมาจากอีกฝั่งของสาย "พวกลูกเลิกเรียนหรือยัง พ่อเพิ่งเลิกงาน กำลังจะไปรับลูกกับอั้งอั้ง"

อวีจ๊อจ๊อลำบากใจจนพูดไม่ออกจริงๆ จึงเลี่ยงไป "พวกเรานั่งรถเมย์กลับบ้านก็ได้ ไม่ใช่ทางผ่านพ่อสักหน่อย"

"จะให้อิงอิงไปเปียดอยู่บนรถเมลไต่ยังเงี พวกลูกรออยู่ที่โรงเรียนก่อน
อีกแป๊บเดียวพอกี้ถึง"

อวีจั่วจะร้องไห้อยู่รอมร่อ ขณะกำลังจะยอมรับสารภาพ ซี้อิงก็ยื่น
โทรศัพท์มือถือมาตรงหน้าเขา บนหน้าจอมีข้อความเขียนไว้ว่า

ซี้อิง : 'บอกคุณน้าว่าฉันไปเดินเล่นที่ร้านหนังสือกับเพื่อนใหม่เพื่อซื้อ
เครื่องเขียนกับหนังสือตัว อยากรู้เล่นอีกสักพัก'

อวีจั่วเหมือนได้รับการไถโทษ รีบบอกความต่อ อวีเจิงเมื่อรู้ว่าซี้อิง
อยู่กับเพื่อนแล้วมีความสุขอย่างนี้จึงยอมปล่อยไป

วางสายแล้วอวีจั่วก็เหลือบมองจิ้งที่มีสีหน้าเหนื่อยหน่าย ก่อนจะ
ก้มหน้าลงคุยวีแชต* กับซี้อิง

อวีจั่ว : 'พี่ พี่รู้จักเขาเหรอ'

ซี้อิง : 'อืม'

อวีจั่ว : 'สยอง! รู้จักกันได้ยังเงี พี่รู้หรือว่าเขาคือใคร'

ซี้อิง : 'จิ้ง'

อวีจั่ว : 'ผมจะบอกให้นะ พี่อย่าไปหลงรูปร่างหน้าตาภายนอกของเขา
เชียว คนคนนี้ไม่ใช่คนดีอะไร'

ซี้อิง : 'ไม่ใช่ละ เขาเป็นคนดี ฉันรู้'

อวีจั่วโกรธจนกลอกตามองบน เกือบจะหลุดคำหยาบออกมา

รู้บ้านพี่สิ!

ห้องสองมีพิษสงอะไรหรือเปล่า เพิ่งจะเปิดเทอมได้วันเดียวก็ล้างสมอง
พี่สาวที่ว่าง่าย น่ารัก และสงบเสถียรของเขาไปเสียแล้ว

* วีแชต หรือเวทซ์ แอปพลิเคชันส่งข้อความที่สามารถใช้งานได้ทั้งในโทรศัพท์มือถือที่มีระบบปฏิบัติการไอโอเอส
แอนดรอยด์ และคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคล

แล้วไอ้จิ้งนี่ก็ลงมือหนักจริง ตอนนี้องนอนเขายังเจ็บอยู่เลย เตียวคงต้องให้หมอตรวจดูสักหน่อย

ระหว่างที่รพพยาบาลขับมาโรงพยาบาล จิ้งก็นั่งเฝ้ามาตลอดทาง เขารอนซื้ออาหารหอมเสร็จเรียบร้อยแล้วจึงค่อยหยิบใบรักษาไปชำระค่ายา ตอนที่กลับมา ก็โยนของทั้งหมดให้อิวี่จู้ก่อนจะหมุนตัวเดินจากไป

ซิ่งเพิ่งจะเข้าไปในห้องพักฟื้น พอเห็นว่าจิ้งกำลังจะกลับก็วิ่งออกมา แล้วคว้าหมับเข้าที่แขนเสื้อนักเรียนซึ่งพาดอยู่ที่หัวไหล่เขา

จิ้งไม่ได้หันกลับไป ทำเพียงเอียงศีรษะมองอิวี่จู้ที่ยืนอยู่ด้านข้าง ไม่รู้เหมือนกันว่ากำลังข่มขู่ใคร "ฉันไม่มีความอดทนขนาดนั้นนะ"

อิวี่จู้รีบเข้าไปแกะมือของซิ่ง

ความจริงเธอไม่อยากปล่อย ทว่าเห็นสีหน้าของจิ้งแล้ว เธอก็รู้ว่าเมื่อครั้งนี้เขาไม่ได้เอ่ยถ้อยคำตึงามอะไร ขอบตายังแดงอยู่ แต่ยอมปล่อยนิ้วมือออก

จิ้งสะบัดไหล่ บัดๆ ชายแขนเสื้อแล้วก้าวเดินไปที่ประตูลิฟต์

เดินไปได้สองก้าวก็หันมองเหมือนมีภูตผีตลึง

ซิ่งยังคงยืนอยู่ที่เดิม จ้องมองแผ่นหลังของเขาด้วยความคาดหวัง รอคอย พอเห็นเขาหันมาใบหน้าเล็กจ้อยก็ยิ้มออกมาในทันใด

รอยยิ้มมีนัยของการผูกมิตรอย่างระมัดระวัง

จิ้งรู้สึกหงุดหงิดในใจอย่างบอกไม่ถูก สบตาหนึ่งแล้วจึงก้าวฉับเดินจากไป

เพิ่งออกจากโรงพยาบาล สายของนายเบ้มซวีโกโทรเข้ามาถามเขาว่า "พี่จิ้ง เด็กผู้หญิงที่รับก้านเหล็กแทนพี่เป็นไงบ้าง"

จิ้งล้วงบุหรี่ยาจากกระเป๋าออกมาคาบ "ไม่ได้เป็นอะไรมาก"

นายเบ้มซวีโกถอนหายใจ "สุดยอดไปแล้วพี่จิ้ง ต้องจารึกเพิ่มไว้ในประวัติ อันทรงเกียรติของพี่นะว่ามีเด็กผู้หญิงมารับก้านเหล็กแทนพี่"

จิ้งหัวเราะ "ใส่หัวไปซะ"

"พี่จิ้ง แล้วไอ้พวกมัธยมหมายเลขสามพี่จะเอาอย่างไร"

จิ้งเอี้ยงหัวหนีบโทรศัพท์มือถือไว้พาลงหยิบไฟแช็กออกมาจุดบุหรี่
เมื่อลมพัดมา กลิ่นบุหรี่ยิ่งกระจายไปทั่ว ยามด้านข้างส่งเสียงตวาดลั่น "เฮ้ย!
โรงพยาบาลไม่อนุญาตให้สูบ!!"

จิ้งเงยหน้ามองเขาทีหนึ่ง ทั้งๆ ที่เป็นแค่เด็กนักเรียนคนหนึ่ง แต่
สายตานั้นก็กลับชวนให้คนหวาดหวั่นอย่างบอกไม่ถูก

ยามถอยหลังไปก้าวหนึ่งโดยไม่ได้ตั้งใจ

จิ้งแค้นยืมทีหนึ่งแล้วก้าวอย่างฉับไวออกนอกประตูใหญ่ไป เอ่ยปากด้วย
น้ำเสียงราบเรียบใส่โทรศัพท์ "เฮายังไงเหอ เอามันให้ตายไป"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3afchyf>